

[Grove]

Derfor er jeg meget tilfreds med, at den dagsorden, der er foreslået her i dag, har et bredt flertal bag sig. Det betyder noget, også som et signal – ikke kun til den danske befolkning, men også til den europæiske befolkning og dermed til de lande, vi samarbejder med.

Når regeringen med statsministeren i spidsen har forhandlet de sidste brikker på plads, er vi klar til at gå ud til befolkningen og sige, at her er noget, der er værd at stemme ja til. Og jeg er sikker på, at vi kan få et bredt flertal for det.

Charlotte Antonsen (V):

Det haster. Det er nu, de nye lande i Øst- og Mellemeuropa har brug for vores hjælp. Det er nu, Europa har behov for at skabe nye arbejdspladser. I Venstre er vi ikke i tvivl om, at Europas union vil indebære en styrkelse og en forbedring af EF's muligheder for at bidrage til og medvirke i den rivende udvikling, der i øjeblikket foregår især i vores nabolande mod øst.

Europa gennemlever i øjeblikket en enestående historisk og økonomisk udvikling. Socialisme og tvang er blevet erstattet af frihed og liberalisering. Udviklingen kan heldigvis ikke stoppes. Vi har intet andet valg end hurtigst muligt at tage bestik af situationen. Både i Danmark og i EF må vi forholde os til det nye, åbne og fri Europa, som vi er en del af.

EF er en del af verden. Vi er placeret i en global sammenhæng. Det er på tide, at vi i EF påtager os et medansvar på den internationale scene. Det kan kun lade sig gøre, hvis vi sammen fører udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den tid er forbi, hvor et enkelt europæisk land alene kan gøre sig gældende internationalt.

Med den politiske union får EF en mere effektiv fælles udenrigspolitik. Effektivitet og styrke er en forudsætning for, at EF meningsfuldt kan deltage og hjælpe i de mange forskellige opgaver, verden står over for. En fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik giver langt bedre muligheder for at vælge passende midler til forskelligartede konflikter.

Isoleret dansk udenrigspolitik har sjældent nogen mening. Men hvis vi kan blive enige i EF, har det effekt, ligesom et enigt EF har gode muligheder for at påvirke andre lande eller landegrupper til at medvirke i internationale udenrigspolitiske aktioner.

En fælles udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik kan vi blive enige om nu. Efter murens fald er neutralitetsromantikken uddød i Europa. Selv Sverige kan acceptere, at forsvarspolitik bliver en del af EF-samarbejdet. Derfor er det vanskeligt at opfatte de danske betæneligheder ved også at inddrage forsvarspolitikken i EF som andet end et forsøg på politisk-taktisk benspænd.

Med socialismens eliminering i Europa er konflikten mellem Øst og Vest forsvundet. I dag tager de europæiske lande udgangspunkt i det enkelte individs rettigheder. Menneskerettighederne er ikke længere et stridspunkt i denne del af verden. Når vi er enige om udgangspunktet, bliver det fremover betydelig lettere i fællesskab at håndtere de konflikter, der måtte opstå.

EF har ikke alene et medansvar for at bilægge stridigheder i Øst- og Mellemeuropa; som europæiske naboer må vi også påtage os ansvaret for at bidrage til en forbedret økonomisk udvikling i denne del af verden.

Der mangler arbejdspladser i de tidligere socialistiske lande. Nye arbejdspladser kan kun etableres, hvis vi i det rige Vest åbner vore grænser for handel. De nyetablerede markedsøkonomier har brug for at sælge varer. Det er nødvendigt af hensyn til beskæftigelsen, det er nødvendigt af hensyn til at skaffe kapital til nye investeringer. Etablering af arbejdspladser i Øst vil ikke ske på bekostning af arbejdspladser i Vest, tværtimod. Et stort åbent marked med nye købedygtige forbrugere vil også give EF-landene gode muligheder for at sælge flere varer.

Det, det drejer sig om, er at styrke hele Europas konkurrenceevne. Her spiller det intensiverede EF-samarbejde i den økonomiske og monetære union en stor rolle.

1970'erne og begyndelsen af 1980'erne var en dårlig tid for Europa. Økonomisk, teknologisk og beskæftigelsesmæssigt sakkede vi agterud i forhold til USA og Japan. Arbejdsløsheden voksede til at blive det væsentligste samfundsøkonomiske problem.

Denne situation gjorde det nødvendigt at etablere det indre marked. Ved at skabe øget konkurrence, afskaffe handelshindringer og frembringe ét stort hjemmemarked tilvejebringes grundlaget for den vækst, der er en forudsætning for, at arbejdsløsheden kan reduceres.